

Het blijft vreemd om hier te komen, mijn oude middelbare school. Deze plek roept zoveel herinneringen bij me op, het bezorgt me bij vlagen een zere keel en een wild kloppend hart. Op het scherm naast de receptiebalie kijk ik in welk lokaal Geraldine Jager vanavond zal zitten, de mentor van mijn dochter. Dit is mijneerste ontmoeting met haar, de vorige tienminutengesprekken ophet Rijnstad College stonden in precies dezelfde week gepland als de tienminutengesprekken die ik had met de ouders van mijneigen kleuters.

Lokaal twaalf, dat weet ik nog wel te vinden. De hal staat vol met ouders die koffie drinken, wachtend tot ze aan de beurt zijn. Zo te zien zijn de meesten samen gekomen, er staan alleen maarechtparen. Ik word er altijd jaloers van, ik heb de ouderavonden en de tienminutengesprekken altijd in mijn eentje gedaan en dat was echt geen pretje, zeker niet omdat er altijd wel iets aan de hand was met Sky.

Voor lokaal twaalf is het rustig, er komt een stel naar buiten en dan ben ik al aan de beurt. Geraldine Jager is een jonge vrouw, ze kijkt me verbaasd aan als ik binnen kom lopen. Ze pakt er een formulier bij.

‘Bent u de moeder van Sky Verhaag?’ Ze gaat staan en geeft me een hand. Ik knik.

‘Dat klopt, Elisa Verhaag, zeg maar jij hoor. Aangenaam kenniste maken.’

‘Insgelijks,’ zegt ze. ‘Sky wordt deze maand zestien, toch?’

‘Ook dat klopt.’ Ik weet al waar ze naartoe wil en glimlach naarhaar. ‘Ik ben jong moeder geworden.’

‘Ik wilde net zeggen...’ Geraldine is een vrolijk mens, ze kijkt me vriendelijk aan. ‘Ik dacht even dat haar zus binnen kwam lopen.’ Ze lacht hardop. ‘Het spijt me.’

‘Dat hoor ik vaker.’ Ik sla mijn rechterbeen over de linker. ‘Ik was zestien toen ze geboren werd.’

‘Mijn hemel, de leeftijd van mijn leerlingen.’ Ze staart voor zichzelf. ‘Ik zou aan 99% van mijn groep geen kind toevertrouwen.’ ‘Ik was inderdaad ook veel te jong,’ antwoord ik met een zucht. ‘Maar het liep nou eenmaal zo, al kan ik het niemand aanraden. Het was behoorlijk zwaar.’

‘Dat kan ik me voorstellen,’ fluistert ze. ‘En Sky is ook nietzomaar een meisje.’

‘Nee, niet echt nee.’ Ik moet me inhouden om niet onderuit te zakken in mijn stoel en vermoeid door mijn ogen te wrijven. ‘Zeis ook nog eens flink aan het puberen.’

‘Oh?’ zegt Geraldine verbaasd. ‘Daar merk ik op school niks van.’

‘Nee, dat zal ze niet in het openbaar doen. Ze bewaart alles voormij, binnen de vier muren van ons huis is ze helemaal zichzelf. Daarbuiten is ze stilletjes.’

‘Ja, zo ervaar ik haar,’ knikt Geraldine. ‘Een heel stil en teruggetrokken meisje. Ik maak me zorgen om haar.’

‘En niet onterecht, vrees ik,’ antwoord ik zacht. ‘Iedere docent en leerkracht die ze ooit heeft gehad, maakte zich zorgen om haar. Ik maak me ook al bijna zestien jaar lang zorgen om haar.’ ‘Krijgt ze momenteel professionele

hulp?’

‘Nee, op dit moment niet, maar misschien moeten we daar wel weer naartoe.’ Ik kijk Geraldine aan. ‘Ik heb nauwelijks nog vatop haar, ze zit alleen maar op haar kamer achter haar laptop of met haar iPhone op de bank. Ik heb het idee dat haar hele socialeleven zich online afspeelt. Heeft ze vrienden in de klas?’

‘Nee.’ Geraldine schudt bedroefd haar hoofd. ‘Nee, ze heeft weinig contact op school. Ze is meestal in haar eentje en zoekt ook geen aansluiting. Dat is waar ik me zorgen om maak, ze is zó alleen.’

Ik knik en voel hoe mijn lip begint te trillen. ‘Ze lijkt op haar vader,’ fluister ik. ‘Die was p